

ת"פ (כפר סבא) 67834-02-24 - אייל טובי (2) נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה)

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 67834-02-24 פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נ' נור ואח'

מספר בקשה: 6

לפני כבוד השופט אביב שרון

המבקש

אייל טובי (נאשם 2)

בעניין:

נגד

מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה) המשיבה

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול כתב אישום בהתאם לסעיפים 149(3) (פגם או פסול בכתב האישום) ו-149(10) (הגנה מן הצדק) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

רקע

2. ברקע, כתב אישום שהוגש נגד המבקש ונגד חברה (נאשמת 3; להלן - **הנאשמת**) ובעל מניותיה ומנהלה הפעיל (נאשם 1; להלן - **נאשם 1**), המייחס להם 2 עבירות של **עריכת דו"ח וידיעות לא נכונים**, לפי סעיף 217 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א-1961.

3. על פי העובדות, הנאשמת היא חברה פרטית המנוהלת על ידי נאשם 1 באופן בלעדי ועוסקת, בין היתר, בפרסום חוצות ובהשקעה בחברות שונות בתחום הדפוס הדיגיטלי, וחייבת בהגשת דוחות שנתיים על הכנסותיה בהתאם להוראות סעיף 131 לפקודת מס הכנסה, וכן הגשת דוחות על רווח הון שנוצר לה בגין מכירת מניות, בהתאם להוראות סעיף 91 לפקודת מס הכנסה.

המבקש שימש כרואה חשבון מבקר של הנאשמת מיום הקמתה (דצמבר 1997), ובמסגרת תפקידו היה אחראי, בין היתר, על הכנה והגשת הדוחות השנתיים של הנאשמת לרשויות המס, לרבות דיווח בכל

הנוגע לרווח הון שהפיקה הנאשמת ממכירת ניירות ערך.

במסגרת תפקידם, נהגו לחתום המבקש ונאשם 1 על הדוחות השנתיים של הנאשמת.

חברת "קורניט דיגיטל" הוקמה בשנת 2002 ומניותיה הוקצו בין היתר לנאשמת בעלות של 0.1 ₪.

בשנת 2015 הונפקה קורניט דיגיטל למסחר בבורסה בארה"ב, ובעקבות זאת ערך מניותיה עלה והיה גבוה מעלות הקניה הראשונית.

בשנים 2016-2017 (להלן - **התקופה הרלוונטית**) הורה נאשם 1 על מכירת מניות קורניט דיגיטל, אשר הניבה לנאשמת רווח הון.

בתקופה הרלוונטית הנאשמים והמבקש לא הגישו לרשויות המס דיווח בהתאם להוראות סעיף 91(ד) לפקודת מס הכנסה, בנוגע למכירת מניות קורניט דיגיטל ולרווח ההון שהפיקה מכך הנאשמת.

הדו"חות השנתיים של הנאשמת בתקופה הרלוונטית, לרבות נספח רווח ההון והדוחות הכספיים המצורפים אליהם, נערכו, בוקרו והוגשו לרשויות המס על ידי המבקש, לאחר שנאשם 1 חתם עליהם.

על אף שמניות קורניט דיגיטל שנמכרו בתקופה הרלוונטית הוחזקו על ידי הנאשמת עוד מיום הקמתה של קורניט דיגיטל ונקנו בערך עלות הקניה הראשונית (0.1 ₪ למניה), הרי שבמסגרת הדוחות השנתיים בתקופה הרלוונטית דווח כי מועד הרכישה של מניות קורניט דיגיטל שנמכרו, הוא 1.1.16, וכי המחיר בו נקנו לכתחילה הוא שווי מניית קורניט דיגיטל ביום 1.1.16.

כתוצאה מכך, רווח ההון המדווח של הנאשמת היה בסכום נמוך משמעותית מרווח ההון האמיתי אותו הפיקה הנאשמת, כמפורט להלן:

בשנת 2016 דיווחה הנאשמת על הפסד ההון בסך כ-408,000 ₪, בעוד רווח ההון האמיתי לאחר קיזוז הפסדים הינו כ-2.5 מיליון ₪.

בשנת 2017 דיווחה הנאשמת על רווח הון בסך כ-13.2 מיליון ₪, בעוד רווח ההון האמיתי הינו בסך 34.4 מיליון ₪.

טענות ב"כ המבקש

4. בבקשה נטען שתחילתו של התיק בדיון שומות שגרתי שהתנהל בפקיד השומה ב-27.3.19, בין נציגי הנאשמת לבין נציגי פקיד השומה על הדוחות שהוגשו לשנת 2016. במהלך הדיון ביקש נציג פקיד השומה לברר נתון שהופיע בדו"ח רווח ההון שנראה לו משונה, ושלח את נציגי הנאשמת לבדוק את הדברים. עוד באותו היום התבצעה בדיקה על ידי נציגי הנאשמת ועובדי מחלקת הכספים בה, אשר גילתה כי **מנהלת חשבונות במחלקת הכספים בנאשמת הזינה בטעות נתון שגוי שדווח בדו"ח רווח ההון לשנת 2016**. לא נפלה כל טעות בדו"ח הכספי המבוקר של הנאשמת.

עוד באותו היום המבקש ועובדי מחלקת הכספים בנאשמת תיקנו את דו"ח רווח ההון לשנת 2016; המבקש לא הסתפק בכך ולמרות שדו"ח 2017 לא היה מושא הדיון בפקיד השומה, המבקש הבין שהטעות שנרשמה בדו"ח רווח ההון לשנת 2016, עברה גם לדו"ח רווח ההון לשנת 2017, ועל כן, הורה לתקן גם את דו"ח 2017, ושני הדוחות המתוקנים הוגשו לפקיד השומה ב-2.4.19.

נטען שלתדהמת המבקש הוא זומן לחקירה בנובמבר 2019 והסביר ש"פעל לפי כללי ראיית חשבון מקובלים" וכי הדוחות המתוקנים הוגשו בתחילת אפריל 2019. המבקש נחקר פעמיים בשנת 2019, ופעמיים נוספות בשנת 2023, כשלאחר מכן קיבל מכתב יידוע והוגש נגדו כתב האישום.

נטען שהמבקש שימש כרואה חשבון מבקר חיצוני בנאשמת, לתקופה של 16 שנים, הוא בלתי תלוי בנאשמת, ועסק אך בעריכת ביקורת על דוחותיה הכספיים, כשתפקידו מוגדר בסעיף 160 לחוק החברות, תשנ"ט-1999. נטען שתפקידו של המבקש הוא לבקר את הדוחות הכספיים של החברה ולא לבצע בעצמו פעולות שוטפות או לדווח דיווחים במקום הגורם המקצועי במחלקת הכספים והנהלת החשבונות. במקרה זה, אדם אחר, נתנאל זפרן, היה אחראי על מחלקת הכספים בחברה והוא היה אחראי גם על צוות מנהלות החשבונות בנאשמת.

נטען שכתב האישום מייחס למבקש תפקידים שאינם מתחום סמכותו ושלא ביצע מעולם, דוגמת אחריות על הכנת והגשת הדיווחים, ענין שאמור להיות מבוצע על ידי מחלקת הכספים והנהלת החשבונות.

5. נטען לפגם או פסול בכתב האישום. בסעיף 217 לפקודת מס הכנסה, המיוחס לנאשם, נדרש להוכיח יסוד נפשי של רשלנות, ועל כן על המאשימה לפרט במסגרת כתב האישום את פרטי הרשלנות ואת סטנדרט ההתנהגות שהיה על המבקש לנקוט בו ושסטה ממנו. נטען שכתב האישום כפי שהוא מנוסח הופך את העבירה לפי סעיף 217 לפקודה לעבירה של אחריות קפידה או מוחלטת. נטען שללא פירוט סטנדרט התנהגות אובייקטיבי בכתב האישום, נפגעת הגנתו של המבקש שהרי אין ביכולתו להתגונן ולהוכיח שהיה לו הצדק סביר.

6. טענת האכיפה הבררנית נחלקה לשני ראשים:

א. טענה כללית - ההגנה הפנתה לסעיף 91(ד)(ג2)(ב) לפקודה, אשר נכנס לתוקף בתיקון מס' 147 משנת 2005, המורה על הגשת דו"ח רווח הון חצי-שנתי בהתייחס לניירות ערך שבמכירתם לא נוכה מס במקור, בכל מקרה בו לא דווח על מכירת הנכס לפקיד השומה בתוך 30 יום בצירוף רווח ההון או הפסד ההון שנגרם וחישוב המס החל במכירה.

נטען שבחודש יולי 2006 פרסמה רשות המיסים הנחיות לגבי ביצוע הדיווח החצי-שנתי בהתייחס לניירות ערך שבמכירתם לא נוכה מס במקור, ולפי ההנחיות המתייחסות לסעיף 91(ד) לפקודה, הדיווח החצי-שנתי נעשה באמצעות הודעה למחלקת הגבייה שבמשרדי פקיד השומה הרלוונטי.

נטען שמדובר בחישוב רווח הון לכל דבר וענין לרבות לענין ניכוי הוצאות וקיצוז הפסדים.

כך, סעיף 91(ד)(2) לפקודה קובע את ה"סנקציה" כשהנישום לא הגיש את הדו"ח החצי-שנתי או לא שילם את המקדמה הנובעת ממנו - **"רשאי (פקיד השומה) לדרוש הגשת הדוח ותשלום המקדמה בתוך 7 ימים מיום הדרישה, ואם לא נענה, רשאי הוא לקבוע את המחיר המקורי של הנכס הנמכר, את התמורה שהתקבלה, ואת סכום המקדמה שבו חייב המוכר בשל רווח ההון"**.

עוד נטען שבדיקה שערכה ההגנה העלתה שעד היום מעולם לא הוגש כתב אישום בגין הפרה של סעיף 91(ד)(2) לפקודה, ואף לא הוגש כתב אישום בו סעיף 91(ד) מהווה נסיבה המגבשת את יסודות סעיף 217 לפקודה. אמנם המאשימה רשאית לשנות ממדיניותה, אך נטען שהגבר מחייב הנחיה על ידי הגורם המוסמך לכך, כשסטייה ממדיניות העמדה לדין ללא הסבר או הצדק מהווה סתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

ב. אכיפה בררנית פרטית - כאמור, נטען שאין זה מתפקידו של המבקש, כרואה חשבון מבקר, לערוך או להגיש את הדיווחים החצי-שנתיים של הנאשמת ומי שהיה אמון על דיווחים כאלה הוא מנהל הכספים, נתנאל זפרן. חרף העובדה שנתנאל התייחס באופן מפורש לאחריותו בנושא הדיווחים ונתן את הסבריו, הוא לא נחקר תחת אזהרה ולא הועמד לדין. בנסיבות אלה, הגשת כתב אישום תקדימי נגד המבקש, מבלי שהנושא באחריות נחקר באזהרה והועמד לדין, מהווה אפליה פסולה.

7. נטען לשיהוי בהגשת כתב האישום. החקירה נפתחה ב-5.11.19 וכתב האישום הוגש ב-29.2.24, כך שחלפו כ-5 שנים מפתחת החקירה ועד להעמדה לדין. נטען שעיון בפעולות החקירה שבוצעו מעלה שחרף שהייתו של התיק בהשלמת חקירה לפרק זמן משמעותי בוצעו השלמות טכניות בלבד, והשיהוי בטיפול חורג מהנחיות היועץ המשפטי לממשלה בנדון. בשל שיהוי משמעותי זה יש להורות על ביטול כתב האישום.

8. ב"כ המבקשת מתנגד לבקשה וטעמי התנגדותו מפורטים בתגובה שהוגשה ביום 17.11.24. ביום 19.11.24 הוגשה תשובה לתגובת המשיבה.

דין והכרעה

9. לאחר שקראתי את כתב האישום, הבקשה לביטול כתב האישום, התשובה והתגובה לה, באתי לכלל מסקנה שיש לדחות את הבקשה.

פגם או פסול בכתב האישום

10. כאמור, נטען שכתב האישום אינו מפורט דיו, אינו מכיל את פרטי הרשלנות המיוחסים למבקש ואת סטנדרט הזהירות האובייקטיבית המצופה ממנו, ממנה סטה, לכאורה, ללא הצדק סביר, באופן הפוגע בהגנתו.

כידוע, הפררוגטיבה להגיש ולנסח כתבי אישום נתונה לתביעה, ומדובר בסמכות רחבה מאוד שניתנה לרשות מנהלית הנהנית מחזקת תקינות המנהל, סמכות שלא בנקל יתערב בה בית המשפט.

המבחן לביטול כתב אישום, או למתן הוראה למאשימה לתקן כתב אישום, מכוח טענה של פגם או פסול בו, הוא האם כתב האישום מכיל בתוכו טענות עובדתיות מדויקות, וזמנים מדויקים, במידה שאפשר לבררם (סעיף 85(4) לחוק סדר הדין הפלילי). ככל שלא מפורטות בכתב האישום העובדות המהוות את העבירה, או שהן מופיעות באופן כוללני מדי ולא מדויק, עלולה להתקפח הגנתו של הנאשם, שכן הנאשם צריך לדעת מפני מה להתגונן ובהתאם לכך להכין ולנהל את הגנתו. כך, במידה ולא יצוין זמן מדויק, לא יוכל הנאשם להוכיח באופן יעיל טענת אליבי שעומדת לו; וכך, אם העובדות תנוסחנה באופן מעורפל או בדרך שעשויה "לסבול" מספר התנהגויות שיתיישבו עם אותו ניסוח מעורפל, לא ידע הנאשם איזו התנהגות בדיוק מיוחסת לו ומפני מה להתגונן.

11. בענייננו, סעיף 217 לפקודה קובע -

"אדם אשר ללא הצדק סביר ערך דו"ח לא נכון, מתוך שהשמיט הכנסה כלשהי שעליה הוא נדרש לפי הפקודה למסור דו"ח, או מתוך שרשם אותה בחסר, או אדם שמסר ידיעות לא נכונות בנוגע לכל עניין או דבר המשפיעים על חיובו במס או על חיובו של אדם אחר או של שותפות, דינו - מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין וסכום החסר בהכנסה שנקבעה מחמת אותם דו"ח או ידיעות לא נכונים או שעלולה היתה להיקבע, אילו נתקבלו הדו"ח או הידיעות כנכונים, או שני הענשים כאחד. הטוען כי היה לו הצדק סביר - עליו הראיה".

בע"פ 6016/93 צרשניה נ' מדינת ישראל (11.7.94) נקבע:

"העבירה הקבועה בשני חלקיו של סעיף 217 לפקודה אינה כוללת בין רכיביה דרישה של יסוד נפשי מסוים; ולנוכח טיבה של ההגנה העומדת לרשותו של מי שמואשם על פיו - "ללא הצדק סביר" - ניתן לעבור עבירה זו גם ברשלנות (ויש המרחיקים לכת ורואים את האחריות לפי סעיף זה כאחריות מוחלטת ש"פתח מילוט" בצדה)" (פיסקה 8 לפסה"ד).

אכן, כאשר מייחסת המאשימה לנאשם עבירת רשלנות, דוגמת גרימת מוות ברשלנות (סעיף 304 לחוק העונשין), גרימת חבלה ברשלנות (סעיף 341 לחוק העונשין), מעשי פזיזות ורשלנות (סעיף 338 לחוק העונשין), היא מפרטת בכתב האישום את פרטי הרשלנות המיוחסים לנאשם, אשר סטייה מסטנדרט ההתנהגות והזהירות המגולמות בהם, מהווה, לראייתה, הוכחה לרשלנותו.

ואולם, בנבדל מעבירת רשלנות "רגילה", אשר הנטל להוכחת היסוד העובדתי והיסוד הנפשי בה רובץ, לאורך כל ההליך, על המאשימה, הרי שבעבירה לפי סעיף 217 לפקודה, יוצאת המאשימה ידי חובתה בכך שמוכיחה את היסוד העובדתי (שהנאשם ערך דו"ח לא נכון, תוך השמטת הכנסה כלשהי שעליה

הוא נדרש להגיש דו"ח; שרישום ההכנסה היה בחסר; או שהנאשם מסר ידיעה לא נכונה בנוגע לענין המשפיע על החיוב במס), וכי ההסבר שנתן המבקש אינו בגדר הצדק סביר לרישום המוטעה שבדו"ח; ואילו הנטל להוכיח שלנאשם היה הצדק סביר לנהוג כפי שנהג, רובץ עליו, או בלשון הסעיף - **"הטוען כי היה לו הצדק סביר - עליו הראיה"**.

[ראה: ע"פ 485/82 **חברת ב' אידלסון את ג' צפור ושות' נ' מדינת ישראל** (18.12.83)].

ולענין סטנדרט ההתנהגות והזהירות הנדרשים מבעל מקצוע, כל בעל מקצוע, לצורך בחינת טענתו בדבר "הצדק סביר", הרי שאלה ייקבעו וייגזרו בכל ענין וענין על פי נסיבותיו, כאשר בית המשפט שם לנגד עיניו "בעל מקצוע סביר". כך, בדיוק קבע בית המשפט העליון **בענין צרשניה**, שאמנם התייחס לעניינו של יועץ מס ובעל משרד להנהלת חשבונות, אך הדברים יפים ושימיים אף לעניינו, בשינויים המחויבים - בחינת יחסי הגומלין שבין הנאשם לבין הלקוח כיחסי נותן שרות מומחה-לקוח; חובה כללית בנקיטת אמצעים סבירים להבטחת אמיתותם ודיוקם של הנתונים המוצגים בדו"ח והעומדים בבסיסו; המעמד המיוחד שמקנה הדין לבעל המקצוע; כללי האתיקה החלים על בעל המקצוע; קיומם של סדרי פיקוח שיבטיחו שהעובדים העוסקים בהנהלת החשבונות יתנו דעתם על רישום מדויק ואמיתי של הכנסות והוצאות, כשהם ערים לכך שהנתונים שייקבעו על ידם ישמשו בסיס לעריכת דו"ח על ההכנסה; וקיומו של מנגנון וביקורת בדבר אמיתות התשתית של הנתונים המוצגים בדו"ח על ההכנסה שנערך מטעם הנאשם עבור הלקוח באופן שיבטיח את אמיתותם, וזאת ללא קשר לזהותו של הגורם המקיים את הנהלת החשבונות של הלקוח.

בחינת כל אלה ישמשו, בין היתר, בסיס לקביעה אם ה"הצדק" לו טוען הנאשם להתנהגותו או למחדלו אכן עומד בתנאי הסבירות.

12. לפיכך, לא ראיתי שנפל בכתב האישום פגם או פסול המצדיקים ביטולו או מתן הוראה למאשימה לתקנו.

אכיפה בררנית כללית

13. סעיפים 91(ד)(ג2)(א) ו-91(ב) לפקודה דנים במקרה בו במועד מכירת נייר הערך נוכה מס מרווח ההון; ובמקרה בו לא נוכה המס מרווח ההון במועד המכירה, והמוכר חייב בהגשת דו"ח לפקיד השומה, שאז יוגש דו"ח חצי-שנתי שיכלול את המידע אודות מכירת נייר הערך ועם הגשת הדוח תשולם מקדמה בסכום המס החל על רווח ההון בגין המכירה.

המבקש הואשם בעבירה לפי סעיף 217 לפקודה שעניינה עריכת דו"ח שנתי לא נכון, דהיינו בגין הדו"חות השנתיים הלא נכונים שהגיש בשנים 2016 ו-2017. לשון אחרת, המבקש אינו מואשם בעבירה (אם מדובר בעבירה) של אי הגשת הדו"חות החצי-שנתיים.

כפי שטענה המשיבה בתגובתה, יתכן והגשת הדו"חות החצי-שנתיים, בהתאם לסעיף 91(ד)(2)(ג)(ב) לפקודה, היתה מביאה לגילוי הטעויות לפני הגשת הדו"חות השנתיים, ובכך למנוע את ביצוע העבירות המיוחסות לנאשמים.

זאת ועוד, ספק אם יש לראות בסמכות שהוקנתה לפקיד השומה בסעיף 91(ד)(2) לפקודה, לפיה הוא רשאי לדרוש הגשת הדו"ח ותשלום המקדמה בתוך 7 ימים, ואם לא נענה רשאי הוא לקבוע את מחירו המקורי של הנכס הנמכר, את התמורה ואת סכום המקדמה בו חייב המוכר בגין רווח ההון, כ"סנקציה" במשמעותה הפלילי.

לאור האמור, לא ניתן לדבר על "שינוי מדיניות" של התביעה בהעמדה לדין לפי סעיף 217 לפקודה, משלא נטען שאי הגשת דו"ח חצי-שנתי בהתאם להוראות סעיף 91(ד) לפקודה מהווה יסוד מיסודותיה של עבירה לפי סעיף 217; משיתכן ואי הגשת הדו"ח החצי-שנתי מהווה נסיבה בלבד בביצוע העבירות; משממילא לא הוגש דו"ח חצי-שנתי; ומשהמבקש הועמד לדין, מלכתחילה, על הגשת דו"ח שנתי לא נכון.

אכיפה בררנית פרטנית

14. גם אכיפה בררנית פרטנית לא הוכחה, וודאי לא בשלב מקדמי זה של הדיון, ונראה שצודקת המשיבה בתגובתה לפיה יש לשמוע עדים וראיות על מנת להכריע בטענה. כאמור, המאשימה חולקת על התשתית העובדתית לה טענה ההגנה בבקשתה ועל מנת להכריע בדבר תפקידו המדויק של נתנאל זפרן, יחסי הגומלין בינו לבין הנאשמים, יחסי העבודה ביניהם, קיומם של מנגנוני בקרה וביקורת, כמו גם דפוסי הסתמכות כאלה ואחרים על עבודתם של גורמים בהנהלת החשבונות אצל הנאשמת, יש לשמוע את העדויות (נתנאל זפרן הוא ע"ת 17).

מעבר לנדרש אציין שלא נטען שנתנאל זפרן ערך את הדו"חות השנתיים השגויים או חתם עליהם, ובכך, למעשה ולכאורה, נבדל עניינו מעניינם של המבקש ושל נאשם 1.

לפיכך, בשלב זה, לא הוכחה לפניי הטענה של אכיפה בררנית, ואולם שמורה להגנה הזכות להעלותה במסגרת הסיכומים, וזו תוכרע לאחר בחינת מכלול הראיות.

שיהוי

15. כידוע, בהתאם לסעיף 57א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ולהנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.1202, ככל שמדובר בעבירת פשע תגבש התביעה החלטתה הסופית בתיק בתוך 18 חודשים ממועד קליטת התיק בפרקליטות. המשיבה טענה בתגובתה שהעבירה בה נחשד המבקש מלכתחילה היא עבירה לפי סעיף 220 לפקודה (עבירת פשע). יצוין שההגנה לא סתרה הנחה זו, שכן הבהירה בתשובתה מיום 19.11.24 שהחשודים נחקרו בחשד לביצוע "**עבירות על**

פקודת מס הכנסה וחוק מיסוי מקרקעין, כך שעל פניו ההחשדה כללה הן עבירה לפי סעיף 220 לפקודה והן עבירה לפי סעיף 217 לפקודה, כאשר ידוע שכאשר החקירה נמצאת בראשיתה, או אף כאשר היא נמצאת בשלבים מתקדמים, עדיין לא ברור אם ניתן להוכיח אצל החשודים יסוד נפשי של מרמה וכוונה להתחמק מתשלום מס, כדרישת סעיף 220, או יסוד נפשי של רשלנות או אחריות קפידה במילוי דו"ח לא נכון תוך השמטת הכנסה כלשהי ללא הצדק סביר, כדרישת סעיף 217, וכאשר המאשימה היא המוסמכת להחליט איזו עבירה תיוחס לנאשמים בסופו של יום לאחר ניתוח הראיות שנאספו.

לטענת המשיבה היא עמדה בלוחות הזמנים שהוכתבו בחוק ובהנחיית היועץ:

החקירה נפתחה ביום 5.11.19;

התיק התקבל בפרקליטות ביום 14.4.21;

בין הימים 9.6.21-17.10.21 התיק היה בהשלמת חקירה;

בין הימים 7.5.23-10.9.23 התיק היה בהשלמת חקירה;

בין הימים 11.9.23-11.3.24 היתה עצירת טיפול של הליכי שימוע;

ניתנה הארכת פרקליט מחוז למשך חודש וחצי;

כתב האישום הוגש ביום 29.2.24.

כידוע, כאשר התיק נמצא בהשלמת חקירה נעצר מרוץ הזמן, שכן החקירה, למעשה, עודנה מתנהלת ואין מדובר בזמן טיפול פרקליטות. ודוק, טענת ההגנה לפיה התבצעו השלמות חקירה טכניות, או כאלה שהינן נקודתיות ושלא הצריכו זמן חקירה כה ממושך, אינן יכולות לעמוד שכן, הנחיית היועץ המשפטי לממשלה נוגעת למשך זמני הטיפול של הפרקליטות בתיקי החקירה ואינה נוגעת לקצב התקדמות החקירה כשהתיק מצוי בידי היחידה החוקרת.

משכך, חישוב פרקי הזמן המפורטים לעיל מעלה שאמנם מיום קבלת התיק אצל הפרקליטות ועד להגשת כתב האישום חלפו כ-34 חודשים, ואולם אם נפחית מתקופה זו כ-15.5 חודשים בהם היתה עצירת טיפול לצורך השלמות חקירה, הליכי שימוע והארכת פרקליט מחוז, נקבל שכתב האישום הוגש בתוך התקופה הקצובה בהנחיה. ייאמר שלא נערכה על ידי ספירה מדויקת ומדוקדקת של הימים, כפי שכנראה ערכה המשיבה, אשר הגיעה למסקנה שכתב האישום יכול היה להיות מוגש על ידה עד ליום 13.3.24 (והוא הוגש ביום 29.2.24).

ואולם, גם אם המשיבה חרגה במספר ימים בודדים מהמועד הקובע, הרי שמדובר בחריגה זניחה שבדאי אינה מצדיקה צעד חריג ובלתי הפיך של ביטול כתב האישום.

16. לאור האמור לעיל, הבקשה לביטול כתב האישום נדחית ובמועד הנדחה תמסור ההגנה מענה מפורט לכתב האישום.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשפ"ה, 23 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.